

foc i lloc

RTVA, empresa col·lectivitzada

Espasa de Dàmocles als treballadors perquè es clavin estocades a discreció

ÀLVAR VALLS

Més d'una vegada he comparat aspectes de la nostra realitat amb el funcionament de l'antiga Unió Soviètica. Per exemple, l'omnipresència del Govern en la quotidianitat. O la nacionalització a ultrança dels serveis públics. O el gust per les troiques, les purgues i la guerra freda. O el funcionari per família (o dos). Són comparacions d'humor blanc, amb una punta de sarcasme. Però mai no hauria pensat que a la libèrrima Andorra, paradís del capitalisme salvatge, rèplica de les velles colònies fabrils, petit Manchester del segle XXI, on, per no haver-hi, no hi ha ni sindicats que no siguin germandats de funcionaris, un cap de Govern, que no es diu liberal però que ho és fins a la medul·la, que al seu dia va arribar surfejant a la cresta d'un tsunami que congriava totes les essències *retro*; mai no hauria pensat que un cap de Govern d'aquesta beneïda república, de cop i volta exerciria ell tot sol de Sòviet Suprem i procediria a col·lectivitzar una empresa pública que va néixer com a societat anònima i va créixer com el noi dels encàrrecs del partit governant de torn.

Perquè, què és sinó una

col·lectivització demanar als treballadors de RTVA que, prescindint de la direcció de la casa, facin de manera assembleària allò que, prèvia negociació amb els empleats, hauria de fer la direcció? Vet aquí un procediment que, humor i sarcasme de banda, podrà ser més o menys soviètic, però que, quant a maquiavel·lisme, és obra d'un geni: el patró lliura l'espasa de Dàmocles als treballadors, perquè es clavin estocades a discreció, i alhora dóna a entendre que els directors general i adjunt no pinten res, encara que cobrin molt; i és que una tan digna com improbable dimissió d'aquests estalviaria a les arques públiques dues quantioses indemnitzacions.

Des de la seva creació, RTVA (i abans l'ENAR i l'ORTA) ha estat, com a empresa pública, una olla de grills que ha navegat en la inòpia entre les castelletades i la bessonada, tirant la casa per la finestra amb aquells aires de grandesa, i paga padrina que no ha estat res. Vet aquí, ara, un nou episodi, amb culebrot assegurat. I l'administrat es pot preguntar: si així es gestiona la més petita de les empreses públiques, com es gestiona el Govern?